

Hồi thứ sáu mươi lăm

Bùi Phu Nhân Thổ Lộ Chân Tình

Nguyên Lương Trung đơn lúc giờ bàn tay để vận công vào thành đở như sơn. Những tay đại hành gia vừa trông đã biết ngay đó là nội công bí truyền của Hóa Huyết môn.

Môn kỳ công tuyệt thế này không thể giả mạo được. Cô bỗng cất bước nói :

- Được rồi ! Được rồi ! Ta đi theo các người.

Lương Trung đơn ngăn ngừa chưa trở gót.

Âu Dương Tinh nhìn lão cười nói :

- Lương đại thúc ! Không chừng ta sẽ biến thành vợ gã và khi đó trở nên người nhà họ Tra ở Hóa Huyết Môn. Phải vậy không ?

Lương Trung đơn ngạc nhiên rồi gật đầu đáp :

- Nếu vậy càng hay !

Lão xoay mình cất bước ra khỏi gian phòng. Những tiếng bước chân nhỏ nhẹ theo sau.

Mấy người bình yên tiến vào ẩn thân ở hậu viện trong một tiệm tạp hóa. Âu Dương Tinh được A Liệt nói cho hay trong vòng mấy tháng vì lẽ gì chàng đã biến đổi thành người như hiện nay.

Ngoài ra cô còn biết tình hình A Liệt mấy tháng gần đây. Bây giờ chàng cần rèn luyện ngay môn tuyệt học gia truyền.

Âu Dương Tinh xuất thân ở nhà Âu Dương tại Kỳ Bắc trước nay làm gì cũng tùy tâm ý mình không bị lễ luật giang hồ ràng buộc mà cũng chẳng sợ gây nên sóng gió bất kỳ. Vì thế đối với những cuộc tao ngộ ngẫu nhiên cô rất lấy làm cao hứng.

Ba người ăn ở phía sau tiệm tạp hóa ba ngày rồi. Đêm hôm ấy ngồi quanh ngọn đèn dầu cùng nhau thương nghị đại kế.

Lương Trung đơn nói trước :

- Những môn phái lớn thêm vào Cái Bang và Cực Lạc Giáo có một lực lượng ghê gớm vì bọn họ toàn là những nhân vật lão luyện trên chốn giang hồ. Do đó bọn họ có thể điều tra ra nhân số cùng nơi trú ẩn của chúng ta ở trong tiệm tạp hóa này.

Âu Dương Tinh ngắt lời :

- Dù sao bọn họ cũng khó mà tìm được đến nơi.

A Liệt hỏi :

- Lương đại thúc ! Sau khi chúng ta chia tay còn đoạn chót thế nào ?

Lương Trung đơn đáp :

- Lực lượng và thủ đoạn của họ có thể điều tra rất mau, nhưng họ lần đến chỗ Âu Dương cô nương không chịu đi rồi bị đứt đoạn.

Âu Dương Tinh cười nói :

- Hay lắm ! Đừng nhắc tới chuyện đó được không ?

Lương Trung Đơn lại nói :

- Bây giờ nhất định họ đang huy động toàn lực xục tìm nghiêm ngặt trong vòng một trăm dặm chung quanh thành và dĩ nhiên chẳng được kết quả gì. Do đó, bọn họ tất đoán là chúng ta vẫn còn lẫn lẩn ở trong thành vì chúng ta những ba người chẳng thể nào trốn thoát được sự xục tìm của bọn chúng.

▲ Liệt hỏi :

- Vậy thì làm thế nào ?

Lương Trung Đơn đáp :

- Lão nô nhận thấy nơi đây sớm muộn gì cũng bị họ đến điều tra và bọn họ bắt buộc phải dùng đến thủ pháp tối hậu.

▲ Liệt và Âu Dương Tinh đồng thanh hỏi :

- Thủ pháp gì?

Lương Trung Đơn đáp :

- Bọn họ hạ thủ vào các tiệm ăn cùng thị trường bán thực phẩm để tra hỏi những người đến mua. Vụ này dĩ nhiên rất tốn công nhưng lại là một thủ pháp hữu hiệu nhất.

▲ Liệt hỏi :

- Ở phủ Khai Phong này hàng ngày có đến mấy ngàn người ra vào thì tra ra thế nào được?

Lương Trung Đơn cười đáp :

- Thị trường thực phẩm thì không phải thế. Tỷ như tiệm thịt hàng ngày họ đã quen mặt cả. Người lạ đến là họ biết ngay, trừ phi chúng ta đứng đi mua nữa mới được.

▲ Liệt nói :

- Chúng ta có thể nhờ người ở tiệm đi mua cho.

Lương Trung Đơn nói :

- Không được. Trong thời kỳ chúng ta ở tiệm này, người nhà không được ra khỏi cửa nửa bước. Tiệm này tuy có cả gạo nước củi đước cùng diêm tương, nhưng loại tiệm tạp hóa là nơi đối phương để ý nhất. Khó mà giữ được bọn gia nhân khỏi đưa tin tức ra ngoài.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy ?

Lương Trung Đơn đáp :

- Nên biết đối phương phát động cuộc điều tra này sẽ vận dụng bọn lưu manh, du đảng trong toàn thành, đại khái chúng đều lệ thuộc các bang hội, mà những người làm công ở trong tiệm vì sự giữ cho thân được an toàn, họ sẽ ngấm ngấm đưa tin tức ra ngoài, không có cách nào ngăn được.

À Liệt và Âu Dương Tinh nghe lão nói thì dường như không còn cách nào giữ được bí mật, trừ phi không có mối giao thiệp gì với bên ngoài. Nhưng đó lại là một điều không thể nào tránh được vì bất cứ ai cũng phải ăn cơm. Nếu bọn họ lại bố trí trước thì tình trạng tự nhiên khác hẳn.

Lương Trung Đơn lẳng lặng ngẫm nghĩ.

À Liệt và Âu Dương Tinh khẽ thương nghị cùng nhau một hồi vẫn chưa tìm ra biện pháp nào thỏa đáng, đành chờ Lương Trung Đơn quyết định.

Lương Trung Đơn khẽ hỏi :

- Các vị đã thu xếp quần áo xong chưa?

À Liệt vỗ vào bên mình đáp :

- Thu xếp xong cả rồi.

Lương Trung Đơn nói :

- Ở phía sau cây lớn áp tường kia có một cái cửa. Xuyên qua cửa là vào một gian phòng. Gian phòng ấy lại giao thông với nhà khác.

Âu Dương Tinh cười nói :

- Không ngờ trong tòa thành này mà lại có thông lộ bí mật.

Lương Trung Đơn nói :

- Cô nương đừng coi thường gian phòng này vì đây là chỗ ở bí mật của phụ thân thiếu gia. Mười mấy gian nhà phụ cận lão nhân gia đều mua hết.

À Liệt nghe nói phụ thân mình ngày trước ở gian nhà này thì trong lòng nổi lên mối cảm giác đặc biệt khiến chàng lộ vẻ băng khuâng.

Lương Trung Đơn thò tay quạt tắt đèn đi nói :

- Bữa nay có người vào điểm điều tra. Tuy chủ tiệm đã dặn dò bọn làm công, nhưng chúng có mối liên quan với bang hội thành ra hành tung của chúng ta thế nào cũng bị tiết lộ.

Âu Dương Tinh nói :

- Như vậy cũng hay. Nếu cứ ở mãi một chỗ này thì chán chết.

Lương Trung Đơn ở trong bóng tối quay đầu nhìn lại, chậm rãi nói:

- Ngày trước Thái gia ở trong căn nhà này hưởng hết mọi điều diễm phúc. Không biết bao nhiêu mỹ nữ ngấm ngấm đưa vào rồi lại ngấm ngấm đưa ra.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Hỡi ơi ! Tuế nguyệt vô tình, đời người biến ảo. Không ngờ đã mười mấy năm. Bây giờ trông lại sự vật hoàn toàn biến đổi. Thái gia cũng đã qua đời.

Lão dừng lại, trong phòng đột nhiên yên tĩnh.

Đau một lúc A Liệt muốn lên tiếng, bỗng nghe có tiếng động vội cảnh cáo. Chàng khẽ nói :

- Coi chừng có đông người chạy về phía chúng ta.

Chi trong chớp mắt Lương Trung Sơn và Âu Dương Tinh cũng nghe rõ. Tuy chi trong thời gian ngắn ngủi, nhưng những tay cao thủ võ lâm đã tiến được một quãng xa.

Lương Trung Sơn nói :

- Hổng hết ! Lão nô toan đưa thiếu gia đến bảo khố tìm Hóa

Huyết chân kinh về, nhưng không có cách nào thoát khỏi được tai mắt địch nhân theo dõi hành tung.

A Liệt nói :

- Chúng ta đi trước là phải.

Lương Trung Sơn nói :

- Bây giờ mới có cơ hội đi, vì địch nhân mọi mặt đều đến cả đây. Chi mong sao thoát được trùng vi là không sợ bọn họ rượt theo.

Âu Dương Tinh ngần ngừ một lúc rồi nói :

- Các vị đi lên. Ta ở đây đối phó với họ một lúc.

Lương Trung Sơn cả mừng đáp :

- Nếu vậy thì hay lắm ! Chi trong thời gian cháy tàn nén hương là được.

Âu Dương Tinh nói :

- Được rồi ! Các vị đi đi !

A Liệt ngần ngừ nói :

- Như thế thì nguy hiểm quá !

Lương Trung Sơn đã mở vách ván ra, Âu Dương Tinh vừa đẩy A Liệt vào vừa giục :

- Lẹ lên ! Lẹ lên !...

Nếu chàng không đi để lỡ cơ hội thì Âu Dương Tinh có chịu hy sinh e rằng cũng không được việc gì thành ra hy sinh một cách vô ích.

A Liệt nghĩ như vậy rồi nhớ tới mọi người đều có lòng ủy kỵ nhà Âu Dương, chàng không tự chủ được, bị cô đẩy vào trong cửa.

Λ Liệt nghiêng răng quay lại nói :

- Λ Tinh ! Cô nên cẩn thận giữ mình.

Ưu Dương Tinh đáp :

- Đi đi ! Ta tự có cách đối phó.

Đoạn cô kéo tấm ván gỗ lại như cũ. Λ Liệt ở bên trong không trông thấy cô nữa.

Lúc này Lương Trung Sơn đã mở cửa hậu. Gió lạnh thổi vào phòng từng cơn khiến người ta nảy ra một thứ cảm giác kỳ dị.

Λ Liệt thở dài chạy ra cửa.

Lương Trung Sơn đóng cửa lại cẩn thận, đoạn dẫn Λ Liệt xuyên qua tòa viện lạc nhà hàng xóm rồi mở cổng sau đi ra.

Bên ngoài là một ngõ ngách chật hẹp. Đi hết hẻm này thì đến một con đường lớn.

Trên đường vắng vẻ không một bóng người. Lương Trung Sơn cùng Λ Liệt đang chạy nhanh thì đột nhiên thấy ở trong ngõ đối diện có bóng người xẹt ra.

Λ Liệt tinh mắt nên tuy còn cách hai ba trượng đã trông rõ người kia là Bùi phu nhân ở Thần Câu môn tại Phùng Dương. Chàng không khỏi giật mình kinh hãi.

Mụ đàn bà này canh giữ ở đây dường như đã tính toán rất đúng từ trước.

Bùi phu nhân không nói năng gì, lẳng lặng nhìn hai người đứng im ngơ ngác.

Lương Trung Sơn háng dặng một tiếng, ngấm ngấm vận tụ nội lực cất bước đi trước. Λ Liệt chạy theo sau. Khi còn cách đối phương chừng bốn năm thước chàng giơ tay ra kéo Lương Trung Sơn lại, tiến lên đứng trước mặt lão.

Bây giờ Bùi phu nhân đã đứng đối diện với Λ Liệt. Mụ thản nhiên nói :

- Quả là người thật. Bạch Phi Khanh nhất định là tên giả.

Λ Liệt đáp :

- Đúng thế ! Tại hạ là người nhà họ Tra.

Bùi phu nhân nói :

- Theo chỗ ta biết thì Tra Nhược Vân không còn đứa con nào sống sót.

Λ Liệt hỏi :

- Các hạ đường đường là chưởng môn phu nhân sao lại biết đến tiên phụ?

Thanh âm của chàng lộ vẻ châm biếm.

Bùi phu nhân vẫn không nổi giận, chậm rãi đáp :

- Chi cần người chứng minh được lai lịch là ta tha cho người đi.

Bằng không ta hô một tiếng thì lập tức người bị hãm vào tròng vi.

Λ Liệt nói :

- Cái đó tại hạ chẳng quan tâm vì đã gặp tình thế nghiêm trọng hơn thế này nhiều lần rồi. Huống chi tại hạ lại chưa tin thực là phu nhân có bụng tha không.

Nên biết trong lòng chàng thất đã tin lời. Nếu Bùi phu nhân là người tình của vong phụ chàng mà hiện giờ bà vì việc trả thù cho nhà họ Tra mà gây nên cuộc thiên hạ đại loạn thì việc bảo vệ cho dòng dõi họ Tra chẳng có chi quái lạ. Nhưng chàng muốn chứng minh thân thế của mẹ để xác định những điều đã phỏng đoán, chàng phải tìm cách dò la.

Bùi phu nhân nói:

- Khó mà trách được người không tin ta, vì ta là người trong bảy môn phái lớn. Có đúng thế không?

Λ Liệt đáp:

- Đúng thì đúng rồi. Nhưng phu nhân nói câu này cũng như là chưa nói gì.

Bùi phu nhân nói:

- Nếu ta biết trước lai lịch của người thì hay lắm. Điểm này rất quan trọng cho người.

Λ Liệt nói:

- Đến bây giờ tại hạ vẫn chưa tin được phu nhân.

Bùi phu nhân nói:

- Cái đó không cần. Ta có cách chứng minh, nhưng trước hết ta hãy nói cho người hay một điều trọng yếu là pho Hóa huyết chân kinh được giấu trong Phân quang kiếm.

Bùi phu nhân nói huych toẹt điều bí mật này ra khiến cho Λ Liệt dù chẳng muốn tin cũng không được.

Mụ lại hỏi:

- Bây giờ đến lượt người chứng minh thân thế vì người tự nhận là con trai của Tra Nhược Vân, vậy dĩ nhiên người không còn e ngại gì nữa, phải không?

Λ Liệt đáp:

- Phải rồi! Tuy tại hạ chưa tin là phu nhân có chịu bụng tha hay không, nhưng tại hạ cứ chứng minh mình là người Tra gia cũng chẳng hề chi. Phu nhân để tại hạ ngẫm nghĩ một chút.

Chàng cảm thấy việc chứng minh không phải dễ dàng, trừ phi Lương Trung Đơn còn có biện pháp nào khác.

Nghĩ tới Lương Trung Đơn, lập tức chàng tìm ra được kế hoạch liền hỏi:

- Có phải phu nhân đã biết trước là tại hạ do đường hầm này đi ra ?

Bùi phu nhân đáp:

- Cái đó đã hẳn. Không thì sao ta lại chờ ở đây ?

Λ Liệt nói:

- Cái đó đủ chứng minh thân phận tại hạ rồi. Nếu tại hạ không phải là người họ Tra thì sao lại biết đường thông lộ này ? Những nhà cửa ở đây nguyên là sản nghiệp của tiên phụ.

Bùi phu nhân hỏi :

- Có khi người ngẫu nhiên phát giác ra điều đó thì sao ?

Lương Trung Đơn đang đứng sau A Liệt tiến lên nói :

- Dhu nhân lầm rồi ! Chính lão nô đã bảo y.

Bùi phu nhân định thần ngắm nghĩa Lương Trung Đơn rồi lạnh lùng nói :

- Ta nghe khẩu âm người quen quá... À, ta nhớ ra rồi. Người là A Khôn.

Lương Trung Đơn nói :

- Vân cô nương còn nhớ được tên lão nô thì lão nô cũng xác

định phu nhân là Vân cô nương rồi. Lúc trước lão nô e mình tuổi già mắt kém nhận lầm người.

Hai người nói rõ sự tình. Bùi phu nhân đúng là tình nhân của Tra Nhược Vân ngày trước không còn nghi ngờ gì nữa.

Bùi phu nhân không rảnh để hỏi thêm. Mụ nói ngay :

- Chúng ta hãy lánh xa thêm một chút để khỏi bị bọn họ ngó thấy.

Mụ xoay mình vào ngõ hẻm đi trước dẫn đường. Chẳng bao lâu ba người đã vào trong căn phòng một tòa nhà lớn. Trong phòng đèn lửa sáng trưng lại có trà thơm bốc hơi nghi ngút.

Bùi phu nhân ngắm A Liệt dưới ánh đèn sáng, cất giọng ôn nhu nói :

- Bây giờ ta coi lại, quả nhiên người giống Tra Nhược Vân.

Lương Trung Đơn nói :

- Thiếu gia đây đúng là Tra công tử. Lão nô đã vâng mệnh săn sóc chàng.

Bùi phu nhân nói :

- Người nói vậy thì ta chẳng thể không tin được. Hỡi ơi !

Đáng tiếc là ta chẳng sinh dưỡn, không thì cũng có con đại khái lớn bằng A liệt rồi.

Lương Trung Đơn nói :

- Tính thời gian Vân cô nương hỏi ấy mà sinh con thì bây

giờ cũng có một cậu 16, 17 tuổi, nghĩa là xuýt xoát với niên canh của công tử.

Bùi phu nhân nói :

- Đến nay ta mới tìm cách trả thù cho Nhược Vân kể ra hơi

chậm mắt rồi phải không ? À quên ! Tên người là gì ?

A Liệt đáp :

- Tại hạ là Dhi Khanh, và họ Tra đổi làm họ Bạch.

Bùi phu nhân nói :

Nghe nói người có bản lãnh đao thương chém không vào. Nếu người lấy được Hóa Huyết chân kinh vào tay thì có thể báo thù rửa hận một cách dễ dàng. Dĩ nhiên ta giúp người một tay.

Λ Liệt đáp :

- Việc trả thù thông thả rồi hãy tính. Tại hạ không nhìn được phải nói rõ là thủ đoạn của phu nhân rất tàn độc. Biết bao nhiêu người không liên quan đến võ lâm cũng bị phu nhân giết chết, tỷ như người đàn bà bệnh hoạn ở phủ Khai Phong này.

Chàng nói tới đây trái tim càng đập mạnh lòng đã khẩn trương vô cùng vì câu phúc đáp tức là lời tuyên bố mù đã giết mẫu thân chàng.

Lương Trung Sơn dĩ nhiên hiểu ý Λ Liệt cũng lộ vẻ hoang mang.

Nên biết lão là thủ hạ tâm phúc của Tra đại công tử Tra Nhược Vân. Cuộc giao thiệp của chủ với đàn bà con gái đều do lão môi giới, nên lão biết Bùi phu nhân. Lão ở với mẹ con Λ Liệt lâu ngày, dĩ nhiên có ý thân về hai người này. Nếu Bùi phu nhân mà hạ độc thủ giết mẫu thân chàng thì lão cũng phải báo thù cho bà không còn nghĩ ngợi gì nữa. Nhưng nội vụ chưa rõ ràng mà Tra Nhược Vân lại chết rồi, Lương Trung Sơn đối với bọn tình nhân của chủ cũ, bất giác lão sinh lòng tưởng nhớ người xưa. Vì vậy lão rất hy vọng hung thủ không phải là Bùi phu nhân, để khỏi sa vào hoàn cảnh đau khổ đáng sợ.

Λ Liệt và Lương Trung Sơn nhìn chăm chặp vào người đàn bà xinh đẹp. Dưới ánh sáng đèn huyền ảo, mũi tỏ ra con người đường hoàng bệ vệ có tư cách cao quý.

Bùi phu nhân tựa hồ nghĩ không ra bật lên tiếng "Ô hay" rồi nhíu cặp lông mày thủng thủng hỏi :

- Có phải người nói người đàn bà nằm giường bệnh đó không ? Y còn có một thằng nhỏ.

Λ Liệt cố gắng khôi phục lại bình tĩnh, giả vờ như không để ý gì, đáp :

- Há phải chỉ một mình bà ta mà còn mấy người nữa. Sau khi phu nhân phát Huyết vũ thư họ bị giết cả nhà. Chẳng lẽ họ đều đáng chết ư ?

Bùi phu nhân nói :

- Đó là tình trạng bất đắc dĩ. Người nên biết nếu ta để lại người sống là khiến cho những tay cao thủ bảy môn phái lớn điều tra ra được ngay, nên phải hạ sát họ.

Λ Liệt hỏi :

- Đã thế thì sao phu nhân không giết người đàn bà bệnh hoạn và thằng nhỏ đó trước đi?

Bùi phu nhân đáp :

- Cái đó kể ra cũng lạ. Lúc ấy ta thấy thằng nhỏ kia có khí khái hơn người mà lại là đứa con chất phác, hiếu thảo.

Thanh âm mù biến thành ôn hòa, hiển nhiên mù đã nổi lòng cảm động.

A Liệt không khỏi ngáy người ra. Chàng chẳng thể nào ngờ được người đàn bà xinh đẹp đã có lòng trắc ẩn đối với chàng ngay từ ngày ấy. Cái đó thật khiến chàng cảm kích vô cùng!

Nhưng trường hợp này càng khiến chàng khó xử vì lập trường của Bùi phu nhân là phải giết hết những người có mặt tại trường mà động cơ thúc đẩy lại là việc báo thù cho thân phụ chàng thì chàng trách mụ thế nào được.

Lại nghe Bùi phu nhân nói:

- Lạ thật! Lúc ta thấy thằng nhỏ và gương mặt xinh đẹp của người đàn bà bệnh hoạn đột nhiên lại nghĩ tới Tra Nhược Vân rồi trong lòng không nỡ hạ thủ.

Lương Trung Đơn ngạc nhiên giả vờ hỏi:

- Mẹ con người đàn bà đó có mối liên quan gì với Thái gia?

Bùi phu nhân đáp:

- Mặt mũi thằng nhỏ đó rất giống Nhược Vân. Dĩ nhiên cái đó không đủ căn cứ, nhưng điểm này khiến ta liên tưởng đến người đàn bà bệnh hoạn có khi cũng là kẻ luyến ái Tra Nhược Vân.

Bỗng mụ mỉm cười hỏi A Liệt:

- Người có biết phụ thân người là con người rất phong tình? Không có người đàn bà nào trong thiên hạ một mình chiếm được y.

A Liệt gật đầu đáp:

- Tại hạ cũng nghe nói vậy.

A Liệt cảm thấy giọng nói cùng vẻ mặt Bùi phu nhân đối với chàng chẳng khác gì mẹ đối với con, khiến chàng càng áy náy.

Bùi phu nhân lại nói:

- Nhưng sau cùng y cũng chuốc lấy tai họa.

Mụ thở dài nói tiếp:

- Y kết mối thâm cừu về nữ sắc với các môn phái. Cổ nhân có câu: "Thù giết cha không qua bạn đoạt vợ." Người coi đó thì biết giết cha và đoạt vợ người đều gây tử thù. Cái tai họa háo sắc nghiêm trọng là thế đó.

A Liệt không hiểu mụ nói những câu này có dụng ý gì, chàng cũng không biết tỏ thái độ thế nào cho phải, chỉ gật đầu lia lịa.

Bùi phu nhân lại nói:

- Người bảnh trai chẳng kém gì Nhược Vân, chớ có làm như y.

A Liệt lắc đầu đáp:

- Tại hạ không thế đâu.

Bùi phu nhân nói:

- Theo chỗ ta biết thì người cũng đã mắc vào ba cô gái. Một là Lục phu nhân, nhưng thị đã đắm ngọc chìm hương. Hai là Phùng Thúy Lam, ba là Âu Dương Tinh. Ngoài ra ta còn nghe nói cả mù yêu cơ Liễu Phiêu Hương ở Cực Lạc Giáo cũng do người đưa đi chạy trốn...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Giả tử mới đây người ta không bận việc điều tra thân thế người thì Lục Minh Vũ không dám nấn ná ở lại Khai Phong.

Λ Liệt vội hỏi :

- Hôm ấy các vị tấn công vào hành cung của Lục Minh Vũ có gặp ai không ?

Bùi phu nhân lắc đầu đáp :

- Không có đâu. Giáo chủ Cực Lạc Giáo là Lý Thiên Đông. Thực lực của hai bên tương đương như nhau. Sau khi chiến đấu hồi lâu, Lý Thiên Đông bị bọn ta bức bách phải cởi tấm sa che mặt, nhưng hẳn không phải là Lục Minh Vũ.

Λ Liệt nói :

- Thế là hẳn còn đeo bộ mặt giả nữa.

Bùi phu nhân đáp :

- Mọi người cũng đều biết vậy, nhưng xem chừng đánh không thắng nổi hẳn nên cũng giả vờ tin là sự thực để mượn cơ rút lui. Lần sau nhất định còn những tay cao thủ kiệt xuất ở các phái đối phó với hẳn.

Từ nãy tới giờ, việc Bùi phu nhân có phải là hung thủ hạ sát mẫu thân Λ Liệt hay không vẫn chưa minh xác rõ rệt.

Bùi phu nhân lại nói :

- Ta rất mừng là Tra Nhược Vân còn có người thừa kế và quyết định dùng toàn lực giúp người luyện thành võ công của Hóa Huyết Môn để khôi phục lại thanh danh cho nhà họ Tra.

Lương Trung Sơn xen vào :

- Lão nô đang lo về việc đó.

Bùi phu nhân nói :

- Không cần đâu ! Ta đã có cách. Các người nên biết bước đầu là phải lấy cuốn bí lục về chuyên tâm học tập. Λ Liệt có đủ tư chất để thành tựu một cách rực rỡ.

Lương Trung Sơn nói :

- Nhưng thiếu gia đã uống linh dược lại luyện một thứ nội công thượng thặng khác rồi.

Bùi phu nhân cười nói :

- Sau khi điều tra, ta đã biết những kỳ tích mà gã được gặp và hiểu rằng nhờ đó gã mới có bản lĩnh kinh người. Hiện giờ chẳng những ta, mà những tay cao thủ các phái cũng thông hiểu điều đó, nên A Liệt ở vào tình trạng rất nguy hiểm.

Mụ dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Mọi người đều biết A Liệt đã gặp được kỳ ngộ rồi thoát thai hoán cốt mà không thuộc về võ công của Hóa Huyết Môn nên người gã đao thương chém không vào. Bọn họ còn điều tra ra được A Liệt không hiểu chiêu thức võ công, chỉ giỏi chịu đựng và liều mạng. Họ cho rằng gã không thi triển lộ Hóa Huyết thần công hoặc vì luyện chưa thành hoặc vì lộ số bất đồng không thể luyện được.

Lương Trung Đơn nói :

- Những lời phân tích như vậy thật đã rõ ràng!

Bùi phu nhân nói :

- Còn nữa. Những người đã luyện võ công đến trình độ như chúng ta ai cũng tin rằng võ công của các gia phái đều có mạch lạc riêng biệt trước sau phải ăn khớp. Tỷ như môn võ công này phải chiêu thức đó mới phối hợp được và phát huy lực lượng đến tột độ. Vì thế mà A Liệt đã luyện một môn nội công khác không thể luyện kỳ công của Hóa Huyết Môn đến chỗ thành tựu tối cao.

A Liệt chăm chú nghe lời mụ lẩm nhẩm gật đầu. Mụ lại nói:

- Công phu của Hóa Huyết Môn chẳng có chỗ nào luyện được toàn thân đao thương chém không vào, nên mọi người đều đoán đây là một loại khí công khác. Nếu quả đó là khí công thì người ta sẽ có cách đối phó. Vì trước kia họ chưa hay nên không kịp trở tay.

A Liệt nói :

- Hiện giờ bọn họ hiểu rồi là có cách đối phó được phải không?

Dhu nhân đáp :

- Đúng thế. Vì vậy mà người lâm vào tình trạng rất nguy hiểm, không thể đụng đầu với họ được, trừ phi người đã luyện được kỳ công của Hóa Huyết Môn.

A Liệt nghe mụ nói có chỗ mâu thuẫn liền hỏi :

- Võ công tâm pháp của các nhà các phái đã có chỗ quan hệ không tách rời thì tại hạ còn luyện Hóa Huyết thần công thế nào được?

Lương Trung Đơn buồn rầu nói :

- Đúng thế! Lão nô đang lo về vụ này.

Bùi phu nhân nói:

- Đó chẳng qua là các người biết một lại chưa biết hai. Sự thực trong vũ trụ không việc gì có tuyệt đối tính. Nói một cách khác tức là chẳng có việc gì không làm được mà chỉ có người làm được hay không mà thôi.

Lương Trung Sơn nói:

- Đây là vấn đề rất hoang mang. Lão nô muốn biết thiếu gia có làm được hay không.

Bùi phu nhân đáp:

- Dĩ nhiên có thể làm được.

Λ Liệt hỏi:

- Phu nhân để tại hạ tự nghĩ lấy nên chăng?

Bùi phu nhân đáp:

- Được lắm! Nhưng nhất định người sẽ uống một phen tâm lực.

Λ Liệt nghĩ bụng:

- Bây giờ ta đã có cảm giác không nỡ hạ thủ giết mổ, nếu được mổ chỉ điểm giúp cho luyện thành võ công là lại chịu thêm một công ơn nữa. Chi bằng không nghe thủ pháp của mổ hay hơn.

Đối với sự kiện này, Λ Liệt cần hỏi cho biết rõ ngay để kết thúc. Bất luận kết quả hay hay dở.

Trong lòng nghĩ vậy, mắt chàng chiếu ra những tia sáng kiên quyết.

Lương Trung Sơn vừa trông đã biết ngay, lão hít mạnh một hơi chân khí.

Bùi phu nhân kinh ngạc nói:

- Sao người lại thở dài?

Lương Trung Sơn đáp bằng một giọng trầm trọng:

- Lão nô bấy nhiêu tuổi đầu đã được coi việc đời quả nhiên rồi thỉnh thoảng bất giác lại thở dài thành thói quen.

Bùi phu nhân cười nói:

- Té ra là thế!

Λ Liệt bỗng la lên một tiếng:

- Bùi phu nhân!

Thanh âm cực kỳ lạnh lẽo chói tai.

Bùi phu nhân chau mày hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Λ Liệt hỏi:

- Mấy bữa trước ở Chu Tiên Trấn, phu nhân đã làm một việc không giữ phụ đạo.

Bùi phu nhân ngạc nhiên. Cả Lương Trung Sơn cũng thần người ra.

A liệt mặt lạnh như băng, mục quang sắc bén nhìn đối phương chăm chăm hỏi :

- Dhu nhân không dám trả lời ư ? Người đàn ông kia là ai ?

Bùi phu nhân bình tĩnh lại đáp :

- Nếu người đã biết việc này tất hiểu người đó là ai?

Câu nói của mục ám thị phủ nhận việc mục không giữ phụ đạo.

Vietkiem.com